

steder, hvor jeg foreslår, at vi undlader at stemme, det skal man lægge mærke til, og det er, fordi vi lige vil kigge på, om De Konservative har ret i deres bekymring vedrørende en revisionsbestemmelse. Det synes jeg ud fra ministeren udtalelser nok man kan have, og at vi måske tager fejl, når vi tror, at Danmark kan blive et foregangsland og blive mere forsigtigt.

Men så vil jeg i øvrigt sige til ministeren, at udtrykket »tumble ud over kanten« var et, jeg brugte i forbindelse med hr. Køpke Christensen, som virkelig tumlede ud over kanten. For der var ikke noget at gøre i hans tilfælde. Jeg vil nok sige, at i de fleste andre tilfælde var man dog parat til at gå ind for en eller anden måde at hugge bremsen i nogle steder, men der er ikke grund til at være alt for optimistisk.

Det andet sted, hvor jeg vil anbefale min gruppe, at vi undlader at stemme, er til ændringsforslag nr. 54. Det står på side 2, hvis man vil være opmærksom på det; det er dér, hvor hr. Kim Behnke foreslår, at man indfører de sociale kriterier, for vi er jo altså nu blevet enige om, at vi skal have ministeren i samråd, og jeg tror, at de færreste af os, der har interesseret sig for den sag, er helt tilfredse med det svar, ministeren har givet her på spørgsmålet om sociale kriterier i vid forstand, og på, hvem der skal have kunstig befrugtning.

Så til spørgsmålet om det dér med at kende sit genetiske ophav: Dér var jeg altså virkelig rystet. Jeg tror, at hvis man prøver at flytte sin egen tankegang fra sig selv og så hen til de børn, det drejer sig om – jeg vil sige, at hvis jeg var en lille pige, der skulle tænke over min far og ikke kendte ham, så tror jeg, jeg ville være glad for at kunne forbinde det med et eller andet. Som jeg siger: Der skal være nogen, der kan glimre ved sit fravær. Jeg tror, at det ville være utrolig sørgmodigt, at han slet ikke fandtes som andet end biologisk materiale.

Og jeg synes altså også, at det strider mod den erfaring, jeg har haft, bl.a. når jeg – hvad jeg faktisk ofte har haft lejlighed til – har talt med bøsser, for der har været den diskussion. I øjeblikket er det jo sådan, at bøsser og lesbiske har arrangementer med hinanden, som i og for sig er vældig gode. Dér går fædrene ind i en rigtig farrolle, og jeg synes, det er vigtigt, at de gør det, og jeg er glad for, at det er sådan.

Men jeg har mærket mig, at mange af dem er meget, meget opmærksomme på, hvad der skal ske med deres barn. De taler om deres barn, hvis de skal være leverandør af biologisk mate-

riale. De ved godt, at de er far. Jeg tror altså også, at det menneske, der er blevet til ved en sæddonation, godt ved, at det ikke er blevet til ved en kvinde og en klat – skulle nødtigt være blevet det i hvert fald – men ved en kvinde og en mand. Og der skulle da gerne et eller andet sted være en mand i den her sammenhæng.

Det er en af de historier, vi skal huske at fortælle hinanden, når vi skal finde ud af, hvad det er, der er rigtigt og forkert her. Og det er utrolig spændende at samle på historier. Jeg har faktisk mange af dem; der er ikke tid til at komme med dem nu. Men I kan tro, man bliver klogere af det. Hvis man lytter til menneskers erfaringer og deres drømme og deres angst i de her forhold, begynder man at vide noget om, at faderen ikke er helt så ligegyldig, som naturen måske gør ham til ved at lade ham kunne producere børn næsten helt hen til på gravens rand, og jeg synes også, ministeren gør ham ligegyldig ved at reducere ham til en klat.

Så vil jeg endelig sige som det sidste, at jeg stadig væk ikke forstår, at de fleste herinde er så trygge ved præimplantationen, at de tror, man kan tilbyde den. Det er altså ikke nogen særlig brugbar metode. Man kan ikke se ret meget til kromosomerne, og jeg tror, det af mange vil blive opfattet som en meget belastende behandling i forhold til, hvis man kan blive gravid med manden og så har den mulighed at få lavet en undersøgelse med henblik på en tidlig abort, hvis man er bærer af en af de alvorlige genetiske sygdomme.

Man skal huske, at de kvinder, der beder om en præimplantationsdiagnostik, typisk er kvinder, der har været igennem 3-4-5 aborter, og så forstår man dem jo godt.

Spørgsmålet er så, om det rigtige råd til dem er præimplantation, hvor de får alle skuffelserne, alle de negative erfaringer, som kommer oveni, i stedet for at sige: Nu må du gerne adoptere, min pige.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Det er til ministerens kommentarer til et forslag om revisionsparagraffen, der er stillet af de konservative medlemmer af Sundhedsudvalget. Ministeren syntes, det var vældig godt at have den, for det kunne jo være, at når der var gået 2 år, var der ting, der var mulige i dag, man så ønskede at forbyde.

Nu vil jeg gerne sige til ministeren, at hvis vi ser historisk på denne lov igennem de år, den er